

"אוי רַבֵּה"

אוי, רבה.

כל הרגש כל מחשבת, כל בכי וכל דמעה, עולה דמותך מולינו, - "הוא היה אומר" - - -
כל מעשה כל מחשבה, כל דיבור ובכל מילה,

ואיך אַנחם.

עומדת גישתך לצידינו, בעוז ותעצומות עם היד למעלה - - "וכך היה אומר" - - -

אוי, רבה.

ומי יחבק, ילטף את היד, ימשש. בפרץ של אבהות בעדינות יגשש.
"ר' משה ואס ערטסצאך" בחיור מתפשט, מחמם ומדליק הגחלים, מלבה את האש.
"ר' יענקב אתה נראה טוב" - "ינחש", והיד כבר על הכתף, באיזה וארט מעודד ירגש.
"סתם חשבתי לעצמי", איזו נקודה, כאילו לעצמו יש זו הפרעה - - -.

ואיך אַנחם.

אוי, רבה.

ולעמוד בפני שוקת שבורה, וכן, יודע הוא דרכו להאירה.
משנתו של רבינו על פיו סדורה,
צלולה, כים להאירה,
אבל מי יעמוד מאחוריו לסומכה, להזכיר פלוני בן פלוני כל יום בתפילה.

ואיך אַנחם.

אוי, רבה.

אמרו עליו שלא הניח ענין שבעולם בלב פתוח להתבוננה,
להעשיר התלמידים, להחכימם, להעמיק ולהרגיש בדרכי העבודה.
בעוז ותעצומות, בעיזוז וגיבור להתמודדה, בתחבולות תעשה לך מלחמה,
"אתה הרב של עצמך" בפיו שגורה,
בוועדים ובשיחה, ביחידות וקבוצה, כבן יחיד בכל א' עלתה התחושה - - -.

ואיך אַנחם.

אוי, רבה.

ואם נזכיר בכל זאת סיפור, - לעולם לא יגמר הדיבור.
להציל נפש מבהלה, מאבדון ח"ו וממעידה, בשלוש בלילה.
ולשמוח עם חתן ביום אירוסיו, כאילו היה זה בן חמודיו.
ולפרגן לכלה ראית מה זאת, בעשר אצבעותיו עשה כל זאת.
וכמה מחורבות ירושלים בנה, הקשר לחזק, להעצימה. עם חינו המיוחד ודעתו המחכימה.
ולהושיע בחור תועה מכישלון, שבע ניסיון, עטוף יגון,
להרימו להשפיע, להכניס בפיו "לאורי נסיע", ורק הוא יודע להיכן הוא הגיע - - -

ואיך אַנחם.

בס"ד

אוי, רבה.

לחזור מפגישה עייף ומותש, עם ספיקות המתהפכות ממש.

וידוע הוא שיש איזו תקוה, איזה "אורים ותומים" לפשוט הבעיא.

ולטלפון ניגש, באינסטינקט טבעי על המקש, ואז הוא נזכר -- אוי, ---

ואיך אָנחם.

אוי, רבה.

בראותי הקריעות, הזעקות, היללות. הגעגועים העזים, הכאב, הבכיות.

ההלם והתדהמה, הקושי לעכל בשורה כה נוראה, ממאנים להכיר כאילו לא קרה.

בראותי האש בעיניים, האישונים. החובה להמשיך להיות תלמידים,

ללכת בדרכו של רבינו, להפיץ תורתו שלו – בשבילנו.

לנסות להחיות, לשוחח, אולי קצת לאזן.

אולי אָנחם.

להבין מה היה סובר כאן רבינו, אולי כאן היה אומר "זה לא בשבילנו". --

אוי, רבה.

בהקים לציון הגאולה, בבנין בית המקדש במהרה.

הנה בודאי ישוב אלינו הרב, למקום התפילה שכל כך אהב,

ואז ננסה, נחפוץ להתקרב, לחוות קצת, להרגיש משהו בלב.

ומי עלינו בכלל אז יסתכל, בעת קדושה כזו, לרב באתם להתנכל?

ואז בוודאי ירים מבטו, באהבתו וחיוכו יכניסונו לשכינותו,

ואז אָנחם.

כי הן בוודאי משפחה מכניסים, והבנים – אלו התלמידים- -- .